

Arrest

nr. 154 423 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X., die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 24 augustus 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 25 november 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 augustus 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 27 januari 2012 een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 79 476 van 18 april 2012 vernietigde de Raad de beslissing van 25 november 2011 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 maart 2012 de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 januari 2012 onontvankelijk te verklaren.

1.6. Op 7 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 augustus 2011 als onontvankelijk af te wijzen en om verzoekers aanvraag van 27 januari 2012 ongegrond te verklaren.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 augustus 2011 onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 4 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.08.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*[K.C.K.] [...]
nationaliteit: Nepal
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85;

EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 24.08.2011 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing en wenst het volgende te benadrukken:

1. M.b.t. de medische toestand van verzoeker:

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 24.08.2011. Daarbij voegde hij een medisch attest opgesteld door dr. [M.] waarin het volgende wordt gesteld:

Diagnose:

- Diabetes Mellitus type 2

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven. De behandelende geneesheer verklaart immers specifiek dat er sprake is van "ernstige" aandoening.

De dokter verwijst ook naar het feit dat verzoeker wellicht levenslang behandeld dient te worden en naar de medicatie die verzoeker op dit moment moet nemen.

De behandelende geneesheer verklaart dat er sprake kan zijn van cardiovasculaire complicaties indien de behandeling zou worden stopgezet! Dat dit wel degelijk een gevaar inhoudt voor zijn fysieke integriteit.

Dokter [M.] acht het absoluut noodzakelijk dat de behandeling wordt voortgezet, anders verergert de aandoening van verzoeker.

Een medische opvolging is absoluut noodzakelijk, dit wordt ook bevestigd in het medisch attest dat verzoeker voegde.

In de bestreden beslissing stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

[...]

Door het feit dat een geneesheer stelt dat een permanente controle en medische opvolging nodig is, is het al duidelijk dat verzoeker ernstig ziek is.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoeker de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Hij vermeldt specifiek dat een medische opvolging nodig is!

Een stipte en correcte opvolging is absoluut noodzakelijk!

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in § 1.

Hoe kan een ziekte waarbij men levenslang behandeld moet worden en die mogelijk fataal kan aflopen geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

De noodzakelijk geachte behandeling wordt tevens vermeld in het medisch attest. De behandelende arts rekent op een permanente controle.

Het feit dat de voorziene duur van de behandeling levenslang is, wijst erop dat de aandoening ernstig is of geeft minstens een indicatie van de graad van de ernst van de ziekte.

Bovendien neemt verzoeker verschillende soorten medicatie per dag! Dat dit dan ook al een indicatie geeft over de graad van ernst van de ziekte.

Dat verzoeker niet begrijpt hoe de arts-attaché tot deze conclusie is gekomen! Verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening! Indien verzoeker niet adequaat behandeld wordt, kunnen er cardiovasculaire aandoeningen optreden en dat dit dus wel degelijk een bedreiging inhoudt voor zijn leven!

Indien men het medisch getuigschrift in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de graad van ernst van de aandoening van verzoeker te bepalen.

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker, in het nemen van zijn beslissing.

Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, had hij tot dezelfde conclusie gekomen als Dr. [M.], namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1.

Uit de motivering van de arts-attaché blijkt dat verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

DVZ dient te onderzoeken of haar aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: " Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert. "

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer tot een conclusie gekomen is die lijnrecht tegenover deze van DVZ staat. Dat dit te wijten is aan het feit dat hij verzoeker wel heeft willen onderzoeken, en DVZ zich slechts gebaseerd heeft op het medisch attest of slechts stelt dit gedaan te hebben.

Hieruit blijkt dat DVZ tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de arts-attaché het dossier, verzoeker, en de verschillende medische attesten, grondig zou onderzocht hebben!

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen.

En het dossier of verzoeker met de nodige zorg onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1.

Uw Raad diende de vorige beslissing van verzoeker reeds te vernietigen, doch DVZ neemt opnieuw een nieuwe beslissing, bijna identiek aan de vorige...

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, na de vorige beslissing te hebben moeten vernietigen, deze procedure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Bovendien is het onbegrijpelijk voor verzoeker, hoe zijn twee aanvragen, beide aangaande dezelfde medische problematiek, een andere beslissing kunnen krijgen.

De aanvraag dd. 24.08.2011 wordt onontvankelijk geacht, terwijl deze dd. 27.01.2012 ongegrond wordt geacht. En dit beide op 07.03.2013.

Dit is werkelijk onbegrijpelijk en maakt een schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien verwerende partij voor beide aanvragen over hetzelfde medische dossier van verzoeker beschikt!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2. M.b.t. de situatie in het land van herkomst

Er staat in het advies van de arts-attaché niets over de beschikbaarheid van de behandeling in Nepal. Dat dit kennelijk onzorgvuldig is van DVZ.

De arts - attaché heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Het is voor verzoeker totaal onbegrijpelijk op welke grond deze beslissing dan ook genomen is.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België, hoe kan hij geacht worden in zijn land van herkomst zijn leven terug op te bouwen en dit terwijl hij ernstig ziek is?

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bovendien is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze opvolging en de medicijnen in Nepal.

Nu duidelijk blijkt dat verzoeker ernstig ziek is, dient de situatie in het land van herkomst onderzocht te worden om te kunnen beoordelen of verzoeker kan terugkeren.

Uit de medische informatie die verzoeker bij zijn aanvraag voegde, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker ernstig ziek is, bijgevolg dient de situatie in het land van herkomst eveneens onderzocht te worden.

Het feit dat DVZ vermeldt dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit is geen afdoende motivering om de situatie in het land van herkomst niet te onderzoeken!

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoek[...]er dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

De arts - attaché heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. "

Het feit dat de arts-attaché desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel !

Verzoeker begrijpt niet waarom men geen rekening houdt met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn aanvraag.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat, zoals verzoeker terecht aangeeft, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonbaar dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

In casu heeft de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer allereerst aangegeven dat uit de hem voorgelegde medische stukken blijkt dat werd vastgesteld dat verzoeker lijdt aan diabetes van het type 2 en geduid dat deze aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker. Verzoeker stelt dat de arts die hij zelf consulteerde de aandoening waaraan hij lijdt omschreef als “*ernstig*” – een bewering die geen steun vindt in het aangebrachte medisch getuigschrift waarin sprake is van een matig ernstige medische problematiek – en benadrukt dat deze ziekte een levenslange behandeling vereist en in het geval van stopzetting van de behandeling een gevaar kan inhouden voor zijn fysieke integriteit. Door zijn eigen appreciatie te geven van de aandoening waaraan hij lijdt toont verzoeker – van wie daarenboven niet blijkt dat hij enige medische scholing heeft genoten – niet aan dat de ambtenaar-geneesheer enig dienstig medisch overtuigingsstuk buiten beschouwing

heeft gelaten of niet op grond van een correcte medische analyse tot zijn besluit is gekomen. Hij gaat met zijn toelichting dat zijn aandoening een levenslange behandeling vereist en dat een stopzetting van een behandeling eventueel medische gevolgen kan hebben daarenboven voorbij aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer dient te beoordelen of er “*een reëel*” risico bestaat dat de ingeroepen aandoening gevolgen zal hebben voor zijn leven of zijn fysieke integriteit en dus vermag in te schatten dat potentiële gevolgen niet reëel zijn. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan daarnaast ook geenszins worden afgeleid dat de arts die verzoeker consulteerde, louter omdat hij vermeldde dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt levenslang moet worden behandeld en er zonder behandeling complicaties kunnen optreden, van oordeel zou zijn dat verzoeker bij wie slechts een matige diabetes type 2 werd vastgesteld niet in staat zou zijn een reis naar zijn land van herkomst te ondernemen zonder een reëel risico te lopen hierdoor te overlijden of zijn fysieke integriteit in het gedrang te brengen.

Er moet, in zoverre verzoeker verwijst naar het arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 van de Raad en naar het arrest dat werd geveld in de procedure met rolnummer 108 524, daarnaast nogmaals worden benadrukt dat indien door de controlearts uit een medisch getuigschrift kan worden afgeleid dat een vreemdeling lijdt aan een zeer banale aandoening of een aandoening waarvoor geen behandeling vereist is geen onderzoek nodig is om te bepalen of deze aandoening kan worden behandeld en of een behandeling beschikbaar is in het land van herkomst van de vreemdeling die aan deze aandoening lijdt. In die specifieke gevallen kan een arts immers zonder meer in redelijkheid aannemen dat er geen reëel risico bestaat dat de betrokken vreemdeling bij gebrek aan een adequate behandeling in een situatie zal terechtkomen die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. In casu heeft de ambtenaar-geneesheer uiteengezet dat er geen risico bestaat dat verzoeker in een onmenselijke of vernederende behandeling zal terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling voor zijn aandoening aangezien verzoeker voldoende vertrouwd is met zijn aandoening en de aangepaste behandeling voor deze aandoening bestaat in het volgen van een aangepast dieet en het volgen van een aangepaste levensstijl. Hij heeft tevens geoordeeld dat de aan verzoeker voorgeschreven medicatie niet essentieel is.

Verzoekers bewering dat verweerder een beslissing nam die bijna identiek is aan deze die bij arrest nr. 79 476 van 18 april 2012 werd vernietigd mist feitelijke grondslag. De beslissing die verweerder nam op 25 november 2011 was immers gebaseerd op de incorrecte vaststelling dat verzoeker niet de vereiste documenten zou hebben aangewend om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en de in voorliggende zaak bestreden beslissing is gesteund op een advies van een controlearts. Verweerder heeft wel degelijk rekening gehouden met de overwegingen die hebben geleid tot het arrest nr. 79 476 van 18 april 2012.

Verzoeker toont door erop te wijzen dat zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard evenmin aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn eerste aanvraag incorrect heeft beoordeeld of de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. In dit verband moet erop worden gewezen dat inzake verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen aan de ambtenaar-geneesheer werd gevraagd om, nadat een eerder genomen beslissing was vernietigd, na te gaan of toepassing kon worden gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en deze arts oordeelde dat inderdaad kon worden besloten dat de medische problematiek van verzoeker – waarvan verzoeker zelf aangeeft dat deze dezelfde is als in zijn tweede aanvraag – kennelijk geen ziekte is zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, daar deze ziekte geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en de voornaamste behandeling van deze aandoening bestaat in het volgen van een dieet en voldoende bewegen en de voorgeschreven medicatie niet essentieel is. Gelet op het feit dat verweerder de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf reeds ontvankelijk had verklaard kon geen toepassing meer worden gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en drong een beslissing ten gronde zich op. De ambtenaar-geneesheer stelde in het advies dat aan de basis ligt van deze beslissing ten gronde dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen besluiten dat het gaat om een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in beide dossiers zijn evenwel volstrekt compatibel.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De beschouwingen van verzoeker laten niet toe een schending van dit beginsel vast te stellen.

3.2.5. Aangezien verweerder de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dit advies niet op een deugdelijke wijze tot stand kwam kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 kan het volstaan vast te stellen dat verzoeker nalaat op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij deze reglementaire bepaling geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK